

DOPIS DR. I. ŠEDIVÉHO SENÁTU

DOPIS DR. I. ŠEDIVÉHO SENÁTU

Praha, 21. října 2001

Milí kolegové a studenti,

původně jsem měl vlastně opožděně chystat seznam literatury k mé výběrové přednášce vypsané pro letošní rok; dovoluji mi v několika řádcích objasnit, proč tento seznam dosud není hotov.

Minulý týden rozhodl pan děkan doc. RNDr. Petr Kolář, CSc., ve formálním souladu se svou pravomocí, neprodloužit pracovní smlouvu asistentce Ústavu českých dějin Mgr. Marii Koldinské. Přes svůj nevysoký věk má magistra Koldinská bohatou odbornou bibliografii s řadou monografických studií a její přednášky na fakultě patří k nejnavštěvovanějším. Také všechny doktorandské zkoušky řádně složila, její práci nyní posuzuje školitel. Přestože mne k Marii Koldinské váže úzký osobní a pracovní vztah, vyslovuji tedy, myslím, objektivní soud, když tvrdím, že Mgr. Marie Koldinská patří k nejkvalitnějším pedagogům fakulty a že jde o rozhodnutí neuvážené, neodůvodnitelné, nelogické a nijak neprospívající ani fakultě jako celku, ani dalšímu pedagogickému i odbornému rozvoji našeho oboru. Rozhodnutí subjektivní, které vykazuje rysy osobní msty (kauza Zbořil). Tomuto nebezpečí by se do budoucna bylo možné vyhnout, kdyby na fakultě prodlužování smluv probíhalo standardně a průhledně, tedy, podobně jako v řadě obdobných vědeckých a vědecko-pedagogických institucích domácích i zahraničních, na základě evaluačního řízení prováděného neustrannými a nezainteresovanými odborníky zvnějšku.

Nelze také přehlédnout (ba dokonce je třeba vidět v první řadě), že případ Koldinská má i širší dimenzi: tragické a pro další osudy fakulty až zhoubné přitom je, že překážky

pokračovat v pedagogické práci na její půdě jsou již delší čas systematicky kladeny nejen starším renomovaným odborníkům a celým seminářům, ale i našim nejmladším kolegům, většinou těm nejnadanějším, a tedy (bohužel pro ně) i samostatně myslícím. Marie Koldinská tu je pouze další v řadě, jež stojí v cestě pokusům současného vedení fakulty celou akademickou obec „zglajchšaltovat“ a mocensky ji vnutit svoji překonanou vizi fungování vysoké školy, v níž ovšem, zdá se, není pro výběr pracovníků, založený na kritériu odbornosti, pro svobodu bádání, odlišný názor a diskusi místa.

Je na volbě každého, jak se k výše uvedeným skutečnostem postaví, zda před nimi výměnou za doktorandská stipendia, částečné i celé úvazky, docentury a profesury chce ještě i nadále zavírat oči. Za svoji osobu však na protest proti poslednímu děkanovu rozhodnutí pozastavuji až do odvolání tohoto rozhodnutí a do vydání záruk, že se podobná situace nebude opakovat, výuku specializační přednášky; nemohu také do vyřešení celé situace prozatím začít jednat o přijetí polovičního pracovního úvazku, jak mi to bylo nedávno vedením ÚČD nabídnuto. Nepřeceňuji nijak váhu své osobnosti; jen si prostě myslím, že „není žádné politiky na rozkaz.“ (Jaroslav Goll, 1917).

S pozdravem a studentům s upřímnou omluvou

PhDr. Ivan Šedivý, CSc.